VERDENS FORFÆNGELIGHED

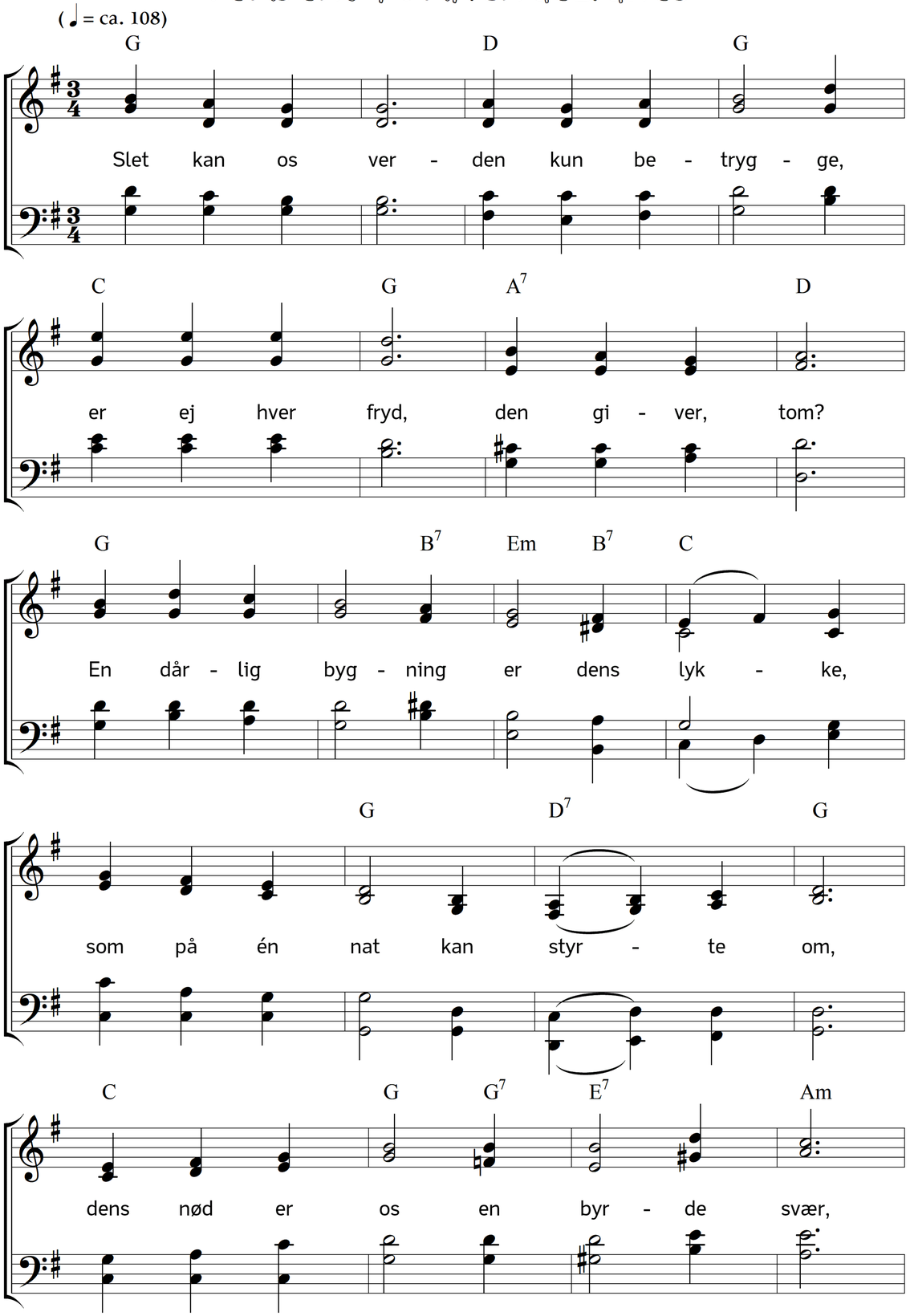

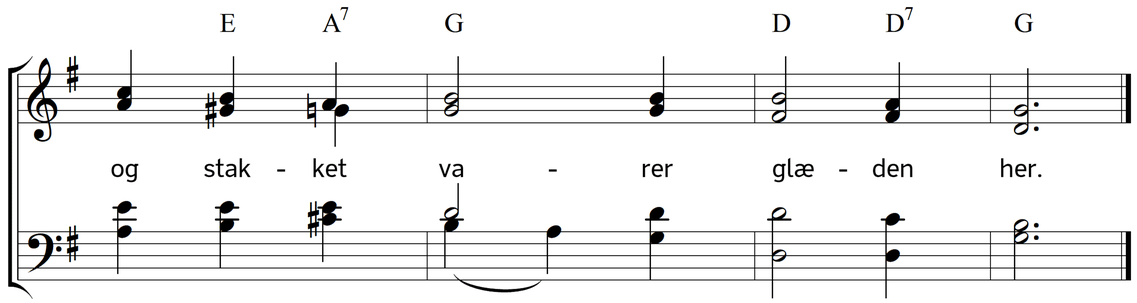

2. Dens liv, det er en frugtløs striden,
hvor farer true på min vej,
den dårligt kun kan lønne fliden,
min hjertesorg den lindrer ej,
ej søvnen byder hvilen sød,
dagligt fornyer sig min nød.

3. Snart pines man af kedsomheden
og søger om en tidsfordriv,
snart tiden strømmer rask herneden,
man sukker: Skønne tid, o bliv!
Snart ønsker man fra jord sig bort,
snart er det længste liv for kort.

4. Af smigreriets gyldne bæger
begærligt suges giften ind,
adspredelse, så tror man, læger
den pinte sjæl, det syge sind;
spot drives snart med Herrens bud,
snart knurrer man imod sin Gud.

5. Dog – skønt med glædens krans omvunden –
din sjæl er tom, din hjerne hul;
i bægeret, men dybt på bunden,
der breder giften sig i skjul.
Man svælger, bliver aldrig mæt,
man hviler sig, men bliver træt.

6. Til legemet er alt forhånden,
hvert ønske snart det opfyldt får;
men legemets beboer, ånden,
ja den vansmægter og forgår;
imedens ude rases vildt,
dens længsel bliver aldrig stilt.

7. Og medens man sit legem fryder,
bekymrer ej sig om sin ånd,
så kommer døden, ned den bryder
dens hytte med sin stærke hånd;
men sjælen flygte må derfra,
hvad lod kan hist den vente da?

8. O Gud, jeg verden vil forsage,
i Jesus Kristus følge dig,
så vil din fred til hjertet drage,
og sjælen bliver lykkelig;
skønt omspændt trindt af verdens garn,
jeg bliver aldrig verdens barn.

Tekst: Carl Johann Philipp Spitta. Oversættelse: Chr. B. Grev Reventlow. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2017 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/1492/